

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду Краљев трг* до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи не враћају се.

БЕРТИЛОНАЖ

И ЊЕГОВА ПРАКТИЧНА ПРИМЕНА

— Д. Ђ. АЛИМЊИЋ —

(11)

III. Лице, уши и врат

Раније смо већ казали, који делови тела служе као репери за узимање особених знакова ових делова човечјег тела. Овде помињемо, да су особени знаци лица не само најважнији већ, сразмерно знацима на осталим деловима тела, и најмногбројнији. То долази отуд, што је лице, почев од рођења па до смрти, вавек изложено спољним утисцима, док су готово сви остали делови тела заштићени од тога одећом.

Приликом узимања ових особених знакова, треба отпочети са челом и завршити са подбратком. Тим редом иду и примери, које овде наводимо са сл. 20.

а) белега у облику праве линије, величине 2 см., правца хоризонталног, за 3 см. изнад средине леве обрве, (1)

б) белега у облику праве линије, величине 1·02 см., правца косог за 1 см. изнад корена носа (2)

в) белега у облику праве линије, величине 2 см., правца хоризонталног, на средини десне обрве (3),

г) белега у облику праве линије, величине 1/0·7 см., правца косопољашњег, на десној страни носа а за 2 см. испод његовог корена (4),

д) брадавица, у величини просног зрна за 2 см. испод спољњег угла левог ока (5),

ђ) белега од скрофула, у облику полукруга са издубљеношћу на горе, величина 4 см., правца косо-унутрашњег, за 6 см. више, и у лево од гркљана а испод моксилара (6) и

е) брадавица длакава у величини кукурузног зрна за 1·5 см. испод гркљана (7).

Узгред напомињемо, да је гркљан једини репер, који служи за локализовање особених знакова врата.

IV Прса.

Описивање особених знакова антеријорне стране трупа или прсију бива по већ изложеним принципима, а њихово локализовање врши се, као што смо већ напоменули, према овим реперима: грудним костима, сисама, пуку и медијани. Ниже изложени примери, показује нам, како се и ови знаци, као и знаци лица, могу потпуно тачно описати. (сл. 21)

а) брадавица облика и величине пшеничног зрна за 6 см. испод гркљана и за 3 см. у лево од медијане (1),

б) белега од оперисања, величине 2·5 см., правца вертикалног, за 3 см. испод гркљана (2),

в) белега у облику праве линије, величине 6/1·5 см., правца нешто мало косо унутрашњег, за 4 см. у десно од медијана а на десној грудној кости (3),

г) белега у облику праве линије, величине 3·5 см. правца косо-спољашњег за 3 см. више леве сисе и за 2 см. у лево од медијане (4),

д) брадавица длакава за 2 см. изнад и по зади десне сисе (4),
ђ) белега полукружна, са издубљеношћу на горе, величине 8/0·2 см. правца скоро хоризонталног за 9 см. више пука и за 2 у десно од медијане (6),

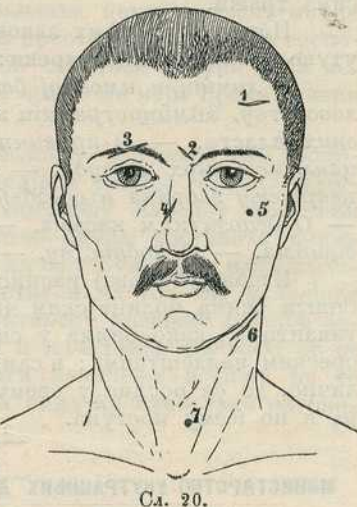
е) брадавица у величини просног зрна за 3 см. испод леве сисе (7),

ж) белега у облику тачке за 10 см. испод леве сисе и за 6 см. у лево од медијане (8), и

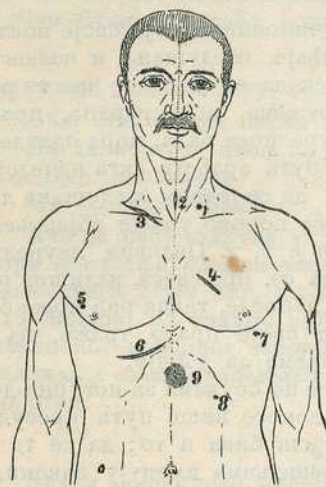
з) белега од изгоретине, округла, величине 3 см. (пречник) на самој медијани, за 10 см. више пука (9) и т. д.

V. Леђа (сл. 22).

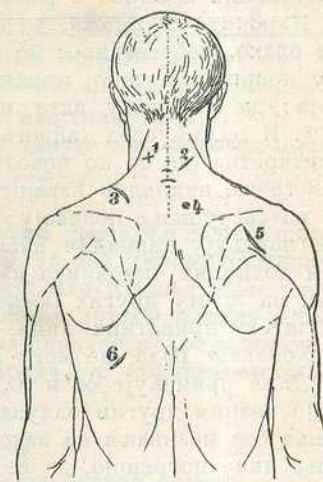
На постеријорном делу тела медијана је замењена кичмом која, са седмим кичменим обртњом, служи као тачка репера за локализовање особених знакова на овом делу тела. Седми кичмени обртњ налази се испод врата, а изнад линије плећа. Код

Сл. 20.

Сл. 21.

Сл. 22.

личности мршавих, он чини једно мало испупчење а код личности дебелих, он је готово изједначен са 5 и кичменим обртњима, те га је с тога, доста тешко од њих разликовати.

Примери:

а) белега од чира у виду крста за 2·5 см. у лево од кичме и за 3 см. испод седмог кичменог обртња (1),

б) белега у облику праве линије, величине од 3 см. правца косо-унутрашњег за 1 см. изнад и у десно од седмог кичменог обртња (2),

в) белега полукружна са издубљеношћу на доле за 7 см. у лево од седмог кичменог обртња (3),

г) младеж у величини просног зрна за 3 см. испод седмог кичменог обртња (4),

д) белега полукружна са издубљеношћу на горе, величине 5 см., правца косо-спољашњег за 12 см. испод седмог кичменог обртња и за 9 см. у десно од кичме (5),

ђ) белега у облику праве линије величине 3/0·2 см., правца косо-спољашњег, за 24 см. испод седмог кичменог обртња и за 6 см. у лево од кичме (6), и т. д.

VI. Ноге

Веома је ретко, да се морају узимати особени знаци и са доњих делова човечјег тела, јер док на њих дође ред, испуни се готово увек цео картон. Ако би се, по некад, и десило, да се појави потреба и за овим особеним знацима, а исто се може појавити само тада, кад на претходним деловима тела нема ни пет особених знакова, они се описују и локализују по већ изложеним принципима. Понављамо опет, да то врло ретко бива.

Скраћено писање особених знакова

Да би се, у одређеним рубрикама на картону антропометриском, могли уписати сви особени знаци једне индивидуе, као и да би се то што брже учинило, Бергион је установио нарочито скраћено писање — *антропометриску стенографију*. Ова се састоји у скраћивању појединих речи било помоћу њихових почетних или средњих писмена, било помоћу нарочитих, конвенционалних знакова.

Посведневна употреба овог скраћеног писања утиче у толикој мери на личности који се тиме служе, да га они, у свакој прилици, претпостављају обичном читању и писању.

(Наставиће се).

РАСПИСИ

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

П№ 19112

3 октобра 1900 год.

У Београду

Начелству округа

Расматрајући радњу појединих полицијских власти приметио сам, да у пословима понеких чиновника има доста неуредности и неправилности, што долазе: или од небрежења самих чиновника, или од њиховог незнања закона и непознавања министарских прописа и расписа.

Нарочито се опажа, да има чиновника, који своје послове врше олако, небрежљиво; да извиђаје, саслушања и извештаје пишу површно, ружно, алкаво, тек да се рад што пре из руку избаци; да се шаљу акта нездružена, испретурана, прљави и т. д. И онда, услед таквога неуреднога рада, мора одавде, из министарства, да се по неколико пута враћају акта начелству, да се траже накнадни извештаји; да се једном саслушана лица опет на саслушање позивају; да се поново траже објашњења; да се наређују накнадни извиђаји и т. д. Оваквим неуредним радом дотичних чиновника изазива се, пре свега, излишна преписка, на штету других послова, а после, такав рад може бити и на штету приватних лица, која своје право траже, па га, услед оваквог рада, не могу на време да добију.

Даље примећује се и то, да се по осудама за иступна дела, а и по разним другим одлукама, доносе више пута пресуде и решења без позивања на законе; или бива и то: да се та позивања чине погрешно, да се у решењима именују закони, по којима полицијска власт није надлежна одлуке да доноси и покренута питања да решава.

Тако исто, по оним претписима, по којима се из министарства оставља рок за поднашање извештаја, не одговара се, или никако, или не у одређеном року; а то је са тога, што на ове рокове и на радњу потчињених му органа, старшина надлежства не обраћа довољно пажње, него оставља, да му о томе млађи воде бригу.

Поглавито, на немарљивост полицијских органа у извршењу грађанских пресуда и решења дижу се из дана у дан силне жалбе; и доиста изгледа, да је у овоме делу полицијских послова настајући прави застој.

Начелство треба да има на уму, да од тачног и брзог извршења судских одлука у многоме зависи кредит трговачки. Тај се зацело неће моћи да подигне, ако трговац, или уопште поверилац, морао буде годинама да чека на исплату досуђене му тражбине. А како ће се одржати један трговац, и он својим обвезама одговорити, када не само на време, него и после неколико година, своје новце не може да добије? А имајући на уму, да од кредита трговачког много зависи и кредит земаљски, препоручујем најозбиљније начелству да зато и у овом по-

гледу убрза радњу својих потчињених органа. Нарочито нека обрати пажњу на оне своје органе, који иду на руку и дају дужницима прилике, да одређене продаје одлажу; да плаћање осуде избегавају под разним изговорима; на оне полицијске чиновнике, који при попису, премеру, или одређивању продаја, намерно, или из непажње, пропуштају испунити законе прописе, те тиме дужнику дају основа, да извршену продају имања обори код суда. За овакве чиновнике, чим се деси случај, нека ми се одмах јави, да се као несавесни и неуредни из службе уклоне.

Ради бољег контролисања овога рада наређујем, да начелство води нарочити списак о уништеним продајама, те да се види, код којих се органа то дешава; а да се у тај списак бележе и извршења колико их код које власти и од кад има и колико их је и кад свршено.

Уопште се примећује код многих старешина, као што напред поменух, да своје послове остављају млађима, те како они израде, тако и остаје. Нико им радове не контролише, те отуда има случајева, да се чак и Министарству шаљу извештаји, које потписује само секретар и т. д.

На све ове и друге слична појаве неуредности код полицијских власти скреће се пажња начелству са препоруком, да својим потчињеним чиновницима и званичницима нареди, да добро проуче све прописе закона, по којима полицијски чиновници и званичници имају да раде; да тако исто добро проуче и све министарске расписе о свима питањима, која им на рад долазе, па пре него какав службени посао сврше или какав предлог или извештај министарству поднесу, да се претходно добро увере: је ли испуњено све што се по закону и расписима тражи.

Поред постојећих закона нека се нарочито проуче и добротуве расписи министарски:

О личној и имовној безбедности. — О хајдучији. — О оловодству, администрацији и осталим пословима код полицијских власти. — О кривичном исљењу уопште, — О изрицању иступних пресуда. — О извршењима и наплатама. — О извршењу забрана и обезбеђења. — О механама и кафанама. — О депозитним касама. — О употреби телеграфа. — О пасошима. — О поданству. — О одсуству чиновника и т. д.

Издавајући овај распис препоручујем да га начелство саопшти свима полицијским чиновницима и званичницима (практикантима), како онима у својој канцеларији, тако и оним при среским надлештвима; и сам пак начелник окружни стараће се лично, да се роспис у свему у даној прилици строго извршује, и по њему поступа.

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

П№ 20.424

17 октобра 1900 год.

у Београду

Начелству округа

На основу писма господина министра финансија од 11 августа ове године ПБр. 25173, а ради што успешнијег прикупљања дугованог пореза, ја сам телеграфским путем 19 августа ове године П№ 15.360, издао наредбу томе начелству: да се *кулучење у томе округу одмах обустави*.

Али, како су ми се после тога многа начелства обраћала и тражила изузетно допуштење, да се може кулучење у дотичном округу продужити, наводећи: да су путеви у округу на појединим местима тако искварени, да би сваки саобраћај био прекинут, ако се што скорије не поправе; како су се господин министар финансија и грађевина увек сложили у томе: да се појединим окрузима изузетно допусти и дања употреба народне снаге на оправку путева, *то опозивам своју наредбу о обустави кулучења и наређујем томе начелству: да се у будуће у овоме иштању управља тако: да кулучење не смета финансијским органима у наплати порезе*.

Тако: народ се на кулук може употребљавати у свако доба године, кад то захтевају потреба и месне прилике у округу ради оправке мостова, и засађивање дрвећа поред друмова и другим радовима у округу али то удесити тако: да ти радови ни у ком случају не сметају најбржој наплати порезе. Правилним распоредом рада то се да постићи, и кад начелство схвата време, прилике, месне и опште државне потребе и кад је прожматом

стварним напретком округа у свима гранама, оно то као политички преставник власти у округу, може извести.

Кад народ нема много пољских радова, кад је време подесно за оправку путова, онда би било и штетно такву прилику пропустити. — Али и у таквим приликама кулчарске радове наређивати и вршити поступно, не одређујући на кулук све општине једнога среза у један мах, већ редом општину по општину. Пре него се нареди кулук, уверити се претходно од надлежнога порескога одељења, какво је стање наплате порезе у дотичном срезу и по појединим општинама, па се и према томе кратети приликом издавања наредбе о кулучењу. Кад је где проценат наплаћене порезе недовољан, и кулучење је пак неопходно нужно, онда кулчарске радове одређивати брзо и за врло кратко време. Увек тражити извештај од пореских одељења односно стања у купљењу порезе, и кад је стање недовољно, онда бити у том погледу на руци пореским одељењима, да се што више и што пре покупи дугована пореза, и тада у таквој општини не наређивати кулучење.

Где би се начелство уверило, да поједина пореска одељења неверно представљају стање о успеху при наплати порезе и тиме сметају правилан рад начелства у погледу употребе народне снаге на радове, такве ми порезнике с места достављати, и јаћу онда према таквим предузимати даљи корак. Ако би и после ове наредбе по којој полицијске и ове финансијске власти имају хармонирати, настала потреба у томе округу, да се кулучење мора обуставити што оно смета довољном прикупљању дугованог пореза, сматрају да то начелство није схватило идеју моје наредбе или да је самим порезницима то најлакши изговор за њихову неенергичност у наплати порезе егзекутивним путем. Уверити се у том случају о преставци порезника господину министру финансија о потреби обуставе кулука и за неверност извештаја, предузимаће се потребне мере према таквим државним службеницима.

Ову наредбу издату томе начелству, доставио сам господину министру грађевина и финансија и умолио господина министра финансија, да и он изда потребну наредбу пореским одељењима. Наредбу ће ову начелство одмах доставити свима полицијским властима у округу, те да се у будуће по њој управљају, скрећући пажњу томе начелству и на то: *да у будуће треба и мора бити хармоније* у интересу државне службе између управника пореских одељења и начелника среских, те се само у том случају неће прекидати кулучење и опет ће се успешно вршити наплата порезе, и онда ће само тако одговорити циљу ове моје наредбе.

МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

ПЛБ 17843

17 септембра 1900 год.

у Београду

Начелству округа

До сада су ми по готову сва начелства као и упр. града Београда уз акта појединих предмета, по којима су приватна лица изјавила жалбу противу каквога њиховог решења, слали само оригинално решење противу кога је изјављена жалба. Често се пута пак дешавало и то, да се пошаљу само решења начелства а не и решења нижих власти, која су они разматрали. Међутим баш су та решења од важности, јер су у највише случајева само у њима изнете побуде, чега нема у решењима виших власти. По досадашњој пракси акта таквога једног жалбеног предмета враћена су надлежним властима заједно са оригиналним решењима, против којих је изјављена жалба, чим је по њима донето решење овде у министарству. На тај начин поред концента министровог решења, којим се одобрава или поништава какво решење ниже власти, и жалиоаче жалбе, није остајало никаква трага у архиви подручног ми министарства, о томе, какво је било и на ком је основу донето оно решење, противу кога је изјављена жалба.

Налазећи да је ова досадашња пракса са многих разлога штетна и погрешна, нашао сам за потребно да овим расписом наредим начелству — управи, — да ми од сада редовно уз акте предмета, по којима је изјављена жалба противу каквог

његовог — њеног — решења, шаље и своје оригинално решење у *овереном препису*, као и оверен препис решења ниже власти, ако га буде било.

ОПШТИНСКИ ПОСЛОВИ

На питање једног општинског писара, одговарамо му:

1. Да се по закону о устројству општина и општинских власти, општински одбор бира за целу општину од стране *Збора целе дотичне општине*, а ни у ком случају законом није дозвољено, да општинске одборнике бира свако село за себе на сеоским скуповима, нити су по закону пуноважне оне одлуке, које би само одборници из извесног села за своје село или за целу општину доносили, већ, сваку одлуку одборску, па тицала се она само једнога села или целе општине, треба да донесе цео одбор у седници општинског одбора.

2. Општинске пуномоћнике треба да бира цео одбор у седници општинског одбора, а не одборници из сваког села засебно за своје село.

3. На питање под 3. одговорићемо вам онда, кад нам будете послали у верном препису решење окружног суда од 1848 године, по коме су заступници општински за увек уступили право механџији: де он сваке године о Митрову-дне полаже општини на име акциса за пиће по 100 динара.

* * *

Један општински писар управио је на нас једно овакво питање:

У општини Ж. постоји по пореском распореду оваква задруга:

«Вујица Ивић, који плаћа чисте непосредне порезе (сталне личне порезе ослобођен као престарео)	3·22 дин.
»Син Михајло, плаћа порезе на личност	6.— »
»Син Стојан, плаћа порезе на личност	6.— »
»Син Стамата, плаћа порезе на личност	6.— »

Цела задруга плаћа 21·22 дин. чисте непосредне порезе, без икаквих других приреза.

Овај општински писар пита нас сада:

Да ли који од чланова ове задруге има бирачко право за избор Нар. посланика?

Ми му одговарамо:

Ако је овој задрузи за све три последње године о којима говори последњи одељак члана 50. устава, резана оволика иста пореза (свега 21·22 дин. на годину) или и мања, само не мања од 15 динара, на годину онда, према другом одељку члана 8. привременог изборног закона, има бирачко право за избор Нар. посланика, само старешина задруге, у конкретном случају само отац.

* * *

Други општински писар износи овакав случај:

На пр. по распореду пореском за последње три године, постоји задужена порезом задруга од три пунолетна задругара, којој целокупна чиста непосредна пореза, без приреза, за сваку годину износи по 37·50 динара.

У овој години, ти задругари изделили су се и живе одвојено. Међутим, по распореду пореском, они се још воде као задругари, јер им пореза још није издељена.

Изнесећи овај случај исти нас писар пита:

Да ли се и који од ових лица може уврстити у бирачки списак за избор Нар. посланика, или не може; јер, кад би им се, према томе, што су се у овој години изделили, и пореза поделила, онда би на сваког од њих дошло да плаћа по 12·50 динара непосредне порезе, и, по томе, не би један од њих имао бирачкога права.

На ово питање ми му одговарамо:

Кад су се задругари сада поделили, а по распореду пореском нису још задужени сваки за себе, већ цела задруга укупно, онда, према другом одељку члана 8. привременог изборног закона и члану 50 устава, имају бирачко право за избор Народних посланика њих двоје из исте задруге, који су по годинама старији од оног трећег задругара.

* * *

На питање једног општинског писара, у коме се року подноси жалба противу избора кметова и одборника, извршених на општинским зборовима у *варошицама* — одговарамо му:

Да се, по 31. члану закона о устројству општина и општинских власти, жалбе противу избора свршених на општинским зборовима, у *варошицама*, подносе у року од три дана, рачунајући од дана избора, ма да у овом законском пропису, нису нарочито именоване и *варошице* већ само *вароши*, јер је законодавац у овом законском пропису, и под речју „*варошима*“ разумео и *варошице*, иначе би и њих именовао као што је то учинио са селима.

* * *

Један општински писар, управо је на нас једно овакво питање:

» Указом Његовог Величанства Краља уклоњен је председник вароши В. са тог положаја.

Пошто је по овоме указу председник разрешен од дужности, општински је суд са одбором одлучио: да дужност председничку у овој општини, до постављања новог председника, врши по звању најстарији члан истог општинског суда, а дужност овога члана да врши један општински одборник, пошто за то није било кметова“.

Овај општински писар пита нас сада за објашњење: да ли члан општ. суда, који је одређен да врши дужност председничку, има права и на плату председнику, пошто његову — чланову — дужност врши одборник коме по закону за тај посао, као неплатежном општинском часнику, припада плата тога члана?

На ово питање одговарамо овом писару следеће:

1. По тачки 8. члану 47 закона о устројству општина и општинских власти, члан општинског суда, *који већ има своју плату*, кад заступа у дужности председника општине, *нема зато никакве накнаде* ма да то заступање траје и дуже од 15 дана. По томе, члан суда општине вароши В. који је одређен да врши дужност уклоњеног општинског председника, нема права и на плату председничку, већ само на своју плату коју има као члан општинског суда.

2. По истом законском пропису, ономе, који је одређен да заступа у дужности члана општинског суда, кад то заступање траје дужу од 15 дана, даје се накнада, равна плати онога члана кога и заступа, *ако то одређено лице нема никакву другу платежну службу*. По томе, онај општински одборник, који је одређен да заступа члана суда поменуте општине, као часник општински без икакве плате, има право на накнаду равну плати онога члана кога и заступа, ако то заступање траје дуже од 15 дана. Та накнада могла би му се издати из плате председничке пошто је његово место празно, али, свакако треба о томе да постоји и надлежна одобрена одлука општинског одбора.

* * *

Од једног општинског писара, добили смо два оваква питања:

I.

Дешава се више пута, да извесно лице, које се код општинског суда испита по каквом кривичном или грађанском предмету, неће после тај свој испит и да потпише, без икаквих узрока; и,

II.

Тако исто, у већим случајевима, дешава се, да неко лице неће да потпише саопштење пресуде, по којој је осуђено или од парнице одбивено, за то, што му пресуда није по вољи.

Овај писар пита нас: шта треба радити у оваквим случајевима, па, и саслушање, о коме је реч под I, и саопштење пресуде, о коме је реч под II, имају законску важност и без потписа дотичног лица, који оно неће да стави, или из каприца или што жели да тиме осујети закони рад суда по дотичном предмету? Да ли би се у овоме случају саопштење пресуде могло извршити пред два писмена грађанина; да ли би то саопштење по закону вредило, како за парничара тако и за већу власт; као и да ли парничар који саопштење пресуде није хтео сам да потпише, има право жалбе противу те пресуде, или не?

На ова питања, одговарамо следеће:

Полазећи са тога гледишта, да је по закону јавна исправа сваки онај акт који је надлежном влашћу оверен, ми налазимо да у горе означеним случајевима треба поступати овако:

1. Кад извесно лице, које је по извесном предмету, било кривичном било грађанском, пред дотичном влашћу саслушано, то саслушање, без законских разлога неће да потпише, онда треба позвати два писмена грађанина, пред њима му прочитати саслушање, и понудити га да исто потпише. Ако оно пред тим грађанима изјави, да су речи у саслушању записане, његове, али да ипак саслушање неће да потпише, онда то назначити на месту где је он требао свој потпис да стави, па испод тога нека се потпишу оне два писмена грађанина пред којима је ово урађено. Потпис тих грађана нека овери иста власт пред којом је то и рађено, и, онда ће то саслушање по закону имати потпуну важност, као да је и само саслушано лице потписало; и

2. Овако исто треба радити и онда, кад неко неће да потпише пресуду која му се саопштава, само нека и у овоме случају општински судови овераваће извршеног саопштења пресуде учине, онако, како то прописује допуна §. 13. грађ. суд. пост. од 26 јануара 1901 год. која гласи:

„Саопштење пресуде, или решења, овериће увек председник и члан суда, а, ако би ови били неписмени, саопштење ће се извршити у присуству два писмена сведока, који ће се на акту саопштења потписати“.

„Дан саопштења увек ће се словима означити“.

Кад се овако уради, онда је извршено саопштење пресуде по закону за све власти пуноважно, т. ј. сматра се, као да је то саопштење пресуде само дотично лице потписало, противу које се, наравно, може исто лице, у законом року, и жалити, ако хоће, ма да саопштење пресуде није хтело својом руком да потпише.

ОДГОВОРИ НА ПИТАЊА

М..... Ј. М..... писару општине С.....

Простор листа не допушта нам да можемо штампати пресуду општ. суда и ислеђење које сте нам у препису послали. Али, да би вас задовољили са одговором на постављено питање: да ли је та пресуда правилна или не? ми вам јављамо: да је та пресуда скроз неправилна, за то: 1, што по закону није било места пресудом досуђивати клетву сведоцима; 2, што су тужбени наводи остали сасвим недоказани; и 3, што није поднео за доказ тужбе служитељску исправу, или уговор о погодби слуге, који би предвиђао и све услове под којима је братанче туженога било погођено да га служи, а, који би уговор једино могао у конкретном случају да послужи тужиоцу за доказ његових навода у тужби.

ИЗ ДНЕВНИКА ЈЕДНОГ КРАДЉИВЦА

(НАСТАВАК)

Сцена од прошлог дана поновила се опет. Кроз пукотине од врата угледам истог човека у штали кад је ушао, беше спустио лампу на једну даску, и с великом муком подигао један тежак и широк камен. Пошто је то учинио мету портфељ у један крајичак, спусти поново камен на исто место и нестале га.

Вратим се натраг и ту сам ноћ мирно преспавао. Сутра дан рано у јутру прегледао сам шталска врата и видео сам да се могу лако отворити. Не знајући ни сам како, узнем један од кључева мога ујака да с њим опробам не би ли могао отворити. Знао сам да је сусед стар да је саможивац, и да је свршено сам у кући боравио.

Био сам већ и заборавио на глад од јуче — да, јуче је то било... Нисам имао шта више да заложим, и живео сам у највећој беди. Кад је ноћ наступила пређем преко оgrade, отворим шталска врата подигнем камен и нађем овај портфељ.

Узнем га, забравим опет врата, и одем право својој кући. Није ме нико видео!

Прошао је цео дан, а ја не смедох да отворим портфељ. Тек вечерас прибрао сам се и решио на то.

117.000 франака у папирима од вредности и 9000 франака у упутницама. Имам дакле свега 126.000 франака!

9 јула.

Спавао сам добро, особито добро! Ништа од свега што је било самном нисам сањао! Кад сам се пробудио требало ми је прилично времена да се приберем и уверим да ли је све јавно што се самном десило.

Сад ми ваља радити да ме не ухвате. Интелигентан сам, разуман сам, умећем логички да мислим. Не кајем се што сам учинио и надам се да ћу се из ове афере извући.

Гладан сам. Извадим из портфеља и понесем собом обадве стотинарке, спустим поново портфељ у кофер заврнем кључ два пут на вратима од собе и одем.

На степеницама кад сам силазио говорио сам у себи: „хоћу сада прво да набавим сигуран затвор...“

Отпочнем гласно да се самом себи смејем.

„Како ће богат човек, као што сам ја и даље да борави у овој собици на крову!“

Кад сам ишао и дошао до једне ашчине онде на близу паде ми на памет да ли ту да уђем, или да идем даље јер се нисам био још решио.

Био сам већ и метуо руку на браву с намером да уђем у ашчинецу, кад на један мах сетих се да бих с тиме велику глупост са собом учинио. У истој ашчиници остао сам био дужан за јело што сам се месец дана раније хранио, и ако сада платим дуг, који ће се нема сумње од мене тражити, навућићу тиме одмах на себе подозрење. За то продужим пут даље.

Хоћу, дакле, да једем, у каква већи ресторан. Жеља ми је била да једном добро једем. Имам најзад и права на добар доручак. Ну, помислим, да треба сада да будем и штељив и свој начин живота тек доцније да мењам. За 35 суа, дакле, доручковао сам. Док сам јео, посматрао сам неке беднике, који уђоше у салу, и вољан сам био да им укажем помоћ од мојих 126.000 франака.

Пошто сам свршио с јелом, у мени се још више сажале пробуди. Радо бих помогао другоме, и радо бих и ове све добре људе позвао да нешто приме од мене кад бих смео.

Пружих моју стотинарку келнеру да платим. Чекао сам дуго док је променио новац, и за то време некакв страховит немир беше ме обузео,

Помислим већ у себи да сам пропао, и полицаиста тек што није по мене ушао.

Неколико тренута иза тога био сам, од страха тако рећи, ван себе. Узмем шешир и пођем решен да пре изгубим новац, него ли да допустим да ме као какво дете ухвате.

На један мах чу се замном вика.

„Господине! Господине!“

...Био сам већ и врата отворио.

Да л' да бежим, или пак да станем и да чекам док се може бити и каква полицаиста не појави?

Нисам хтео, дакле, да станем. Али се после тога на један мах у мени опет пробуди дух и ја се смело окренем.

„Овде је ваш новац!“

...Изгрдим грубо келнера зато што сам на њега морао дуго чекати.

25 јула.

За ових 14 дана нисам ништа погрешно.

...Од мојих сто франака остало ми је само 3 франка и 50 сантима.

Тек сам јуче доспео да се напијем и загрејан кући дођем. Био сам на самог себе љут јер сам овом приликом свој капут и сувише испрљао.

Јутрос сам прао капут... Услед прања избише многе мрље по њему, шавови беху добили црвенкасту боју, а рукави и рупнице од дугмета отрцали се.

Кошуља — последња коју сам већ имао — поцрнила од нечистоће да је нисам више могао носити. Тражио сам другу међу прљавим, које сам био скинуо, и једну сам нашао која се могла још преврнути.

Кад сам се обукао изгледао сам самом себи смешан. Страховито сам био и прљав и подеран.

Ха! Ха! Морам се самом себи смејати! Подеран... а овамо 126.000 франака.

То је добро, што?

Узећу хиљаду франака, и купићу себи све ствари које су ми нужне!

Хиљаду франака у упутницама!

У оваком оделу да ја мењам хиљаду франака?

То би значило да се сам пријавим полицијском комесару и да му кажем:

„Господине, ја сам ово украо“.

Никако само глупости! Хвала богу нисам још толико поманиао да бих и такве будалаштине могао чинити.

Шта, дакле, да радим?

...Али зашта још сада да се бринем? Имам још толико колико ми је још потребно за храну. За храну сутра ћу се већ побринути.

26 јула.

Нисам могао ништа избринути.

Боже, зар сам ја ипак сиромаш у сред Париза и са својих 126.000 франака у џепу.

Остало ми је још 13 суа!

По подне истог дана.

Долазим из народне библиотеке. Ишао сам јутрос с упућеницом и надао сам се да ћу уз пут успети да је где год променим. Мислио сам и размишљао о томе дуго. На један мах сину ми мисао у главу... Имам 126.000 франака... То сам једнако понављао у себи. Али, је ли то баш сигурно? Имају ли папири, које ја уза се носим, увек ону исту вредност?... Кажу ми да се они могу и „анулирати...“ Шта значи то „анулирати?“ Како бих ја сазнао, да није старац ове папире поништио? Не смем ни да помислим на то да идем у Банку и да јој своје папире покажем.

Сетих се да би у народној библиотеци могао добити књигу, из које бих се могао о томе обавестити. Потражим, дакле, у у читаоници свеску о берзанским операцијама.

Један глупак, чиновник, само се на то насмеја.

Идијот!

Помислим у себи: можеш се ти мени смејати колико хоћеш, али ипак ја имам више од тебе!

Шта сам тражио то сам нашао у једним новинама, у којима се обично публикују нумере анулираних папира од вредности. Продају се у близини берзе по 10 суа број. Купио сам те новине и остаде ми свега још три суа за хлеб.

Немам више ни једног суа при себи. Остало ми је код куће 9000 франака у упутницама и 117.000 франака у облигацијама.

Шта да радим и како да се побринем за сутра шта ћу јести?

Старац, види се, није никакве кораке предузимао за проналазак своје покрађе.

Његова имовина сад је моја.

(Свршиће се).

СТАРИ ПОЗНАНИК

из успомена једнога полицијскога чиновника

од

Ј. Д. Ханзена

I.

Тајин је горак хлеб! Тако сам мислио као млад човек, када сам морао постати војником. Био је почетак новембра, када сам сео у вечерњи воз, да се одвезем из своје отаџбине у Франкфурт на Одри, где сам тих дана требао да ступим у кадар као регрут.

У колима треће класе било је у почетку сем мене само још два путника; један дебели, весели сточарски трговац и један касарин, као што се могло закључити из њиховог говора, јер су се веома гласно разговарали, да сам их и преко своје воље морао прислушквати.

Када смо после једнога сата вожње застали код једног малог места, дође код нас и четврти путник, који одмах при уласку избаци један масан виц, на који се слатко насмеја врло приступачни сточарски трговац. Уљудно обучени шаљивчина, који је имао у себи и извесне елеганције, био је човек од својих добрих тридесет година, маркираног, нешто преживелога и лудкавога лица, сјајних очију, гргуљаве косе, бркова и браде. Ја сам га посматрао прилично равнодушно, а при том ми је изгледало

као да сам ја тога човека морао познавати или гдегод пре видети. На велико задовољство остале двојице путника продужи он терање шале.

Тако је овој тројници прошло добрих пола сата веома пријатно. Воз је хуви пуном брзином кроз усамљени предео; њиве и ливаде, које су изгледале јесењи пуне и голе, виделе су се с лево и десне стране пута. Била је сјајна месечина.

Шаљивчина је баш причао једну своју епизоду, како је у једној ранијој возњи из Улка повукао за кваку којом се зауставља воз у случају какве нужде.

»Зато сте морали да платите тридесет марака глобе«, рече сточарски трговац.

»Ни аспре нисам платио«, одговори он.

»Шта сте радили да избегнете казну?«

»Радо ћу вам показати. Сасвим просто овако.«

Он устаде, и повуче за ту кваку. Зачу се јак писак локомотиве.

»До ђавола!« рече трговац. »Баш сам радознао, како ћете проћи сада без казне.«

»Одмах ћете видети, па ћете се целог века сећати ове лепе шале!«

Укочише воз и он стаде. Чудновати шаљивчина отвори врата и искочи напоље, и брзо прескочи преко ограде од жица у њиве.

Један кондуктер журно прегледаше све кваке:

»Овде је квака повучена«, узвикну он.

»Јесте!« одговори сточарски трговац.

»Па шта има овде?«

»Ништа.«

»Зар нема никакве несреће?«

»Нема.«

»Онда то кошта тридесет марака; мора да се јави.«

»Обратите се само господину, који је то учинио.«

»А ко је то?«

»Он је изашао из воза, али ено га, још се види на месечини.«

Кондуктер се обрати ономе: »Хеј, ви тамо!« викну он.

»Шта желите?« упита шаљивчина из далека.

»Ви сте задржали воз.«

»Јесам, наравно.«

»За што сте то учинили?«

»За то што сам имао овде да површим неке важне послове, те сам хтео овде и да сиђем.«

»То кошта тридесет марака глобе.«

»Ха, ха, ха! Ала ме се то много тиче!«

»Морамо да јавимо.«

»Јавите; ја немам ништа противу тога.«

»А ко сте ви, како се зовете?«

»Зовем се Милер и из Берлина сам. Јавите то, ако вам чини задовољство. Збогом, господе! Ја вам се најлепше препоручујем, да се више никада не видимо.«

За тим даде на вољу својим дугачким ногама, и оде преко поља.

Један тренутак је изгледало, као да учтиви кондуктер хоће да потрчи за њим, али напусти ту идеју, ваљда за то, што му се то предузеће учинило да је без циља, или што би му однело много времена.

»Јесте ли познавали тога господина?« запита он трговца.

»Не; ушао је у Најцелу«, одговори трговац.

»То знам.«

»Права шаљивчина. Дивно нас је забављао.«

»Нека га ђаво носи; ја ћу само да нотирам његово име.«

Милер из Берлина.

»Ха, ха! У Берлину има много хиљада добрих и неколико рђавих људи, који се зову Милер. По томе ће бити доста тешко да се пронађе.«

»И ја се бојим, да имате у томе право.«

Кондуктер се врати покуњена носа и воз се убрзо крете.

»Штета што је отишао.«

»Чудновато је само, што је тако у тренутку изашао.«

»Па рече, да има ту негде посла. Ха, ха!«

»Хм!« промрмља, као не верујући касанин.

Вожња је трајала једно седам минута, када на један пут стаде вика дебелог трговца, као да је полудео.

»Шта је ово? Бедни човек, проклета варалица! Пропалица!« и пре но што смо га могли сагледати повуче он кваку да се заустави воз.

Понова одјекну писак, укочише воз и он стаде.

Кондуктер дотрча у највећем раздражењу к нама. Био је врло рђаво расположен.

»Опет! Па шта је? Ко је сада повукао кваку?«

»Ја«, одговори трговац.

»Зашто?«

»Срамно сам похаран. Нестао ми је новчаник.«

»Је л' било много у њему?«

»Три хиљаде и седам стотина марака у државним новчаницама.«

»Леп сумица, Бога ми! И ви ваљда мислите, да је крађу извршио онај човек, што је на онако чудноват начин изашао из воза.«

»Да, ја сам у то уверен.«

»И за то сте задржали воз?«

»Јест. Лопов треба да се потражи, да се учини потера.«

»Драги господине, ви ћете и сами моћи увидети, да ће то у овоме тренутку бити са свим бескорисно, јер смо већ неколико километара одмакли, а он наравно није тамо остао, где смо га ми оставили. Ви дакле немате довољнога узрока да с правом повлачите кваку, да се зауставља воз, и за то ће те морати платити глобу.«

»На то нисам ни мислио — био сам тако узбуђен, када сам приметио да ми нема новчаника.«

»Ја морам службено да јавим за овај случај. Тешко да ће вам уважити ваша извињења. Да сте мало размислили, увидели бисте, да је сасвим бескорисно то радити, што сте ви учинили. А што се тиче крађе, ја вам саветујем, да се одмах, чим стигнете у Франкфурт, обратите полицији.«

»То се по себи разуме, да ћу учинити.«

»Свакојако стоји у питању, хоћете ли пронаћи тога лопова Милера из Берлина, у толико више, што се мора узети, да је тај шаљивчина, како га мало пре назвасте, променио и име.«

По том оде кондуктер и воз пође.

Дебељку се више није повраћало расположење. Ужасно је грдио лопова и обећавао му грозну освету, ако га само нађе.

Касанин је држао, да ће тешко поћи за руком, да се он пронађе, јер му изгледале овај као неки од најпреспреденијих варалица.

У том се и ја умешам у разговор и рекнем: »Морао сам тога човека негде пре видети, јер ми се учинио тако познат.«

»А где сте га видели пре?« упита ме трговац.

»Не могу да се сетим тога.«

»То онда није много од користи.«

»Мени се учинио као какав путујући вашарски уметник«, рече трговац. »Можда какав мађионичар, коме је пало у део, да своје извезбане руке употреби на овај начин.«

»Ха, сад знам!« узвикнух ја. »Ова ме је примедба подсетила. Видео сам га на вашару. Био је пред мајмунским позориштем. Позивао је публику на врло весело начин, да уђе у позориште.«

»То је добар траг. А знате ли, коме је припадало то позориште?«

»Мислим, некеме Мартини-у.«

»Врло добро; велика вам хвала!«

Без икаквих других авантура приспесмо око девет сати у вече у Франкфурт. С највећом учтивошћу одведоше нас у шефову канцеларију на станици. Све што се десило узето је на протокол, а за тим изрекоше дебелом трговцу, да има да плати глобу од тридесет марака. Службено ће се упитати виша власт, да ли треба да се ослободи од казне, због особених околности; у случају да буде решење у његову корист, новац ће му бити враћен.

По том отидемо и у полицију, где дадосмо своје исказе о целоме догађају.

Власт је обећала, да ће све могуће учинити, да пронађе лопова. И према моме исказу мислили су, да се може очекивати повољан успех.

И заиста је труд полиције имао брза успеха. То се позориште налазило у то време у једној мекленбуршкој вароши, и када је упитан управник тога позоришта, он је одговорио, да се лопов не зове Милер, већ Август Шулице, и да није из

Берлина, већ из мале вароши Нацена. Из тога је позоришта истеран због неуредности.

Кад му је тако утврђено име, и када је изашла потерница, није дуго прошло, и лопов би затворен и спроведен у Франкфурт на Одри. На судскоме претресу, ја сам био као сведок. Шулце је био даровит човек и имао је пристојан положај у грађанству, али је са својих авантура запао најзад и у злочин. Већ је био више пута кажњен због превара и крађа; сада је пак због крађе у железници био осуђен на више година робије. Од покраденога новца нађен је код њега већи део, три хиљаде и две стотине марака, и тај је новац враћен сточарскоме трговцу. Овај ми је из захвалности поклонили једну стотинарку, а за тим ме је повео собом у варош по кафанама, плаћајући свуда за мене. Томе је била последица, да сам ја изостао од касарне и при том јако весело вратио се у њу. За то сам добио три дана „фијоке“.

Тако то иде у војничкоме животу. Нема руже без трња.

II.

У војсци ми се допаде много боље но шта сам мислио, а и тајин ми је постао слађим. Тако ми се допало, да сам се решио, да ту и останем. Био сам каплар, а могао сам да постанем и подофицир, ако останем и на другом року. То и учиним. Када је прошло три године, одслужим ја још девет. После дванаестогодишње службе добијем отпуст из војске с правом на цивилну службу.

Решим се, да се одам полицијској служби, јер сам осећао у себи сам неке способности за њу. Прво сам постао обичан жандарм. Као такав служио сам две године и тако имадох прилике да се одликујем. Пронађоше моје способности у трагању и проналажењу најтајанственијих злочина, те постанем тајним полицајцем, а добијем и повишицу. Међутим сам се и оженио, и живео сам задовољно.

Био је баш 5 јуни, мој дан рођења, и најлепши сунчани дан, када сам пре подне око десет сати шетао улицама. Тада видех пред Вагнеровим хотелом газду од хотела где разговара са једним странцем, човеком већ зреле старости. Пало ми је у очи његово лице, као да сам га пре дужега времена видео гледод, ну како се у том моменту нисам могао да сетим, прођем их сасвим обично. Од оних пет, шест, који су у то доба јурени, и чији сам ја опис имао у глави, он није био. Сем тога, тога сам се дана налазио у расположењу свога рођен-дана, те сам тога лепога дана имао необично добро и лепо мишљење о свету и човечности.

Четврт године доцније деси се ово: већ дуже времена — не зна се, да ли у Немачкој, Холандији, Белгији, Енглеској, Француској или у Северној Америци или у коме другом месту, — правили су неки врло фини фалсификатори руске рубље необично вешто. Тврђено је, да су боље биле прављене него праве руске новчанице. И у Берлину је било повише штета код банкара и трговаца тим лажним новчаницама. Ја добијем задатак, да трагам ту ствар и убрзо сазнам, да је тај човек непознати трговац, већ зреле старости, а на изглед улива велико поверење. Неко срећом исказа, да га је видео у рестоарацији Вагнеровога хотела; дакле изгледало је могућно, да је тамо и становао; то је било почетком јуна месеца.

Одмах се упутим ка хотелу и разговарах са газдом.

Господин Вагнер рече замишљено: „Сећам се једнога господина, који је пре једно три месеца становао код мене, а могућно је, да је то био баш тај човек, пошто је много наваливао на мене, да му променим једну новчаницу од сто рубаља, што сам ја, на своју срећу, одбио.“

„А како му је било име?“ запитам ја нестрпељиво.

„Ја се тога не сећам овога тренутка. Али то је врло лако сазнати; треба само да загледамо у књигу страних путника.“

„Је л' он становао код вас само тога пута?“

„Само тада.“

„Дуже времена?“

„Само неколико дана.“

Донеше књигу странаца. Газда преврте неколико листова уназад, прегледајући сва имена. За тим узвикну: „Ево га! Ово је он! 5 јуна: Милер, трговац, Берлин.“

Он се у исти мах зацени од смеја.

„Што вам је то тако комично?“ упитам ја зачуђено.

„Зато, што је то по свој прилици лажно име, под којим

се крије право име фалсификаторово. У Берлину има хиљадама људи што се зову Милер, па баш и трговаца. Ништа zgodније за швидлера, који хоће да се сакрије, већ да се назове Милером, берлинским трговцем. И тако 5 јуна записа тај странац ово име у моју књигу.“

„Молим вас опишите ми од прилике његову спољашњост, у колико се можете да сетите.“

Он то учини. Да, бесумње, то је био онај трговац зреле старости са енглеском брадом. „То је она стара шаљивчина“, мислио сам ја. „Мој стари познаник! Наравно да је од тада остарио, као и сам што сам, а и брада му је са свим друкчија но пређе. Али сигурно тај исти човек; ја сам у то уверен; за то ми се и учинило његово лице познато, кад сам га видео пред хотелом.“

„Тешко да ће моћи полиција да га ухвати“, мислио је хотелјер.

„О ипак“, одговорим ја. „У најкраћем року имаћемо га.“

„Значи да се он зове заиста Милер?“

„Не, зове се Шулце и велики је лопов; већ је све могуће послове радио, ну ни један на часан начин.“

„А како можете све то тако на један пут да тврдите?“

„Ваша ме је књига путника упутила на прави траг.“

„То ми је мило! Желим вам срећу у даљем подуху.“

По моме обавештењу поче полиција енергично да трага. У брзо се сазнаде, да неки брат Аугуста Шулце-а станује у предграђу Берлина. Тај је човек био пређе литограф, и годинама се бавио у Русији и у Пољској; важио је као имућан човек, јер је живео од ренте и плаћао је приличну порезу на приход. Становао је у једној малој вили крај пута. Аугуст Шулце је био често у посети код њега, па и по читаве месеце, а за тим је опет био одсутан, ваљда на путу. Баш је у ово време био код свога брата, а и још један господин, који је изгледао као какав странац.

Једно вече поседне полиција ту осумњичену вилу и уђе унутра. Резултат је био, да су фалсификатори ухваћени баш на самоме делу прављења лажних руских новчаница. Аугуста Шулце-а, његовога брата и трећег господина из њиховога савеза ухапсисе, доведоше пред суд и подвргоше тешкој казни.

Моје успешно трагање у овој важној ствари донесе ми ново унапређење у служби, поред повишице. Неко време после тога добијем и руски орден.

Често су од користи таква стара познанства.

СТАРА МАРКИЗА

Један од најрафиниранијих лопова у Француској био је познати Видок, а од најватренијих поштовалаца његових лоповлука и мајсторија био је президент париске полиције, коме је најзад пошло за руком, да покрене тога славнога лопова, да постане полицијским чиновником.

Видок постаде страховит полицајац, коме нису биле до-расле све варалице у Паризу са својим лукавствима и умешностима. Једнога се дана чуше неке тужбе противу Видока и његових агената, а најцрње се тужила на Видока нека стара маркиза из Faubourg St. Germain-а, тако, да се президент полиције већ носио мишљу да отпусти свогаштићеника.

Када чу Видок о предстојећем отпуштању, преобуче се као поменута стара маркиза и дође код президента полиције. Ту је изнео такве ужасне тужбе противу себе, да је президент, и не слутећи да пред њим стоји сам Видок, узвикнуо огорчено:

„Овога ћу часа истерати из службе тога несрећника; кајдете са мном, госпођо маркизо, одвешћемо се ка Видоку хоћу лично, сам да га отпустим.“

Президент полиције галантно пружи своју руку старој маркизи, отпрати је до кола, којима су се одвезли славноме Видоку. Успут је маркизи нешто позлило, почела је страшно да кашље и најпосле доби несвестицу.

У том незгодном положају, задржа президент кола, и готово однесе стару маркизу у једну апотеку.

Ту се она опорави, и вожња ка Видоковом стану би продужена. Када су тамо приспели, упутисе се обоје у кућу, и ту опет доби стара маркиза несвестицу.

Сиротом президенту није остало ништа друго, већ да однесе стару маркизу преко три басмака у Видоков стан.

„Хеј, Видоче, Видоче!“ узвикну президент, не би ли муштићеник одмах изашао на сусрет, „нека ми донесе неко воде, госпођа маркиза је пала у несвест.“

У том му се оте из руку маркиза, скиде маску и хаљину те пред старог президента стаде сам Видок.

„Господине президенте“, рече Видок, „ви сте ме тако љубавно носили на својим рукама, и опет хоћете да ме отпустите?“

„Лопове!“ викну президент, остани у служби, али ако и једноме човеку у Паризу испричаш што о овој авантури, дају да те обесе.“

Са францускога.

ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

Никола Арсенијевић — који се раније преко „Полиц. Гласника“ тражио, нађен је, и према томе престала је потреба тражења.

Осуђеник **Миленко Милинковић** из Пилатовића, за кога смо у једном од прошлих бројева јавили да је побегао, ухваћен је.

ТРАЖИ СЕ

Светислав — Слава, — син Николе Маринковића, тежака из Брестовца, среза неготинског отишао је 3 ов. мес. на свој тор — салаш — за млеко, и више се није вратио, нити се је по довољном тражењу могао пронаћи. Њему је 17 година, стаса малог, косе русе, лица обичног, очију црно-жутих; од одела однео је на себи кошуљу сељачку памучну и гаће од памука и кучина, на глави сламњи шешир и бос. Начелник среза неготинског актом бр. 5570 моли све полиц. власти да Светислава у своје кругу потраже па нађена њему упуте ради предаје родитељима.

ПОТЕРА

Лазар Цојић из Поповице (среза и округа крајинског) и **Милка жена Миливоја Миленковића** из села Метриша, сада војника сталног кадра XIII пука, отишли су незнано где, у намери да живе блудно. Начелство округа крајинског актом бр. 4701 моли све полицijske власти, да Лазара и Милку потраже и нађене њему спроведу. Лазару је 27 година, омаленог стаса, добро развијен, жорав по лицу од богиња, зеленкастих очију, косе, обрва и бркова плавих, а ходи погрбљено и полако. Одевен у сељачко одело, говори српски, румунски и бугарски, а разуме и цигански, осуђиван на робију. Милки је 24 године, омалена, косе црне, граорастих очију, врх носа напрћен. А може се по проналаску спровести и начелнику среза крајинског с позивом на бр. 5507.

Непознати лопов ноћу између 15 и 16 пр. месеца украо је Милутину Зорнићу из Вучковице једну кобилу матору 12 година, длаке доратасте, жигосану знаком О. Начелство округа крагујевачког актом Бр. 8090 моли све полицijske власти да лопова и покрађу потраже и да по закону поступе. УБр. 15781.

Непознати лопови ноћу између 4 и 5 тек. мца. украли су из његове сепије, која се налази на обали дунавској, три говеђе — американске — коже и једну коњску. Коже је купио у радњи Гавре Сабитаја из Београда. Начелник среза грочанског актом Бр. 3710 моли све полицijske власти, да лопове и покрађу потраже и нађене њему спроведу. УБр. 15726.

Непознати лопов ноћу између 15 и 16 пр. мес. украо је г. Љубомиру Калушевићу свештенику из Честина једног коња маторог 12 година, длаке алатасте, високог 145 с. м. жигосаног знаком В, и једну кобилу длаке затворено-доратасте, високу 145 с. м. жигосану знаком О, а потковану немачким ковом. Начелство округа крагујевачког актом Бр. 8145 моли све полицijske власти, да лопова и покрађу потраже и да по закону поступе. УБр. 15731.

Непознати лопови извршили су уочи 1 тек. месеца Радовану Милошевићу из Ритопека крађу новца у суми од 180 динара. Крађа је опасна. Начелник среза грочанског актом Бр. 3661 моли све полицijske власти, да лопове и покрађу потраже и нађене њему спроведу. УБр. 15725.

Непознати лопов преко ноћ 15 тек. месеца украо је Ивану Савићу надничару из Крагујевца једног коња маторог 10 година, са раном на врату близу ушију. Начелство округа крагујевачког актом бр. 9978 моли све полицijske власти да лопова и покрађу потраже и да по закону поступе. УБр. 16492.

Михаило — Мика — Тодоровић, родом из Вел. Градишта, осуђеник београдског казног завода, побегао је 18 текућег месеца са рада, из касарне гардиске. Њему је 40 година, у опште смеђ, средњег је раста. Био је осуђен због опасне крађе на 20 година робије, од које је осуде имао да издржи још 11 година, 10 месеци и 18 дана. У осудне књиге био је заведен под Обр. 3199. Ожењен је и има деце. Управа београдског казног завода актом бр. 2733 моли све полицijske власти, да Михаила — Милу потраже и нађена стражарно спроведу Управом. УБр. 16396.

КО ЈЕ ОВО?

Индивидуа, чију слику износимо, ухваћена је и притворена 16 тек. мес. од стране управе града Београда. На својем првом саслушању изјавила је да се зове: **Вуксан Вукчевић**, да је родом из села **Бревенице** у **Шљевљима** и да је, све до пре месец дана, радила на неком подземном каналу у Сарајеву, када је, вели, напустила рад и кренула за Србију, у циљу, да у њој бољег рада нађе. Границу српску прешла је, како из-

јављује на Вишеграду, па је по том, све пешнице, а преко Ужице и Крагујевца, дошла у Београд. За доказ овог свога казивања Вуксан је поднео пасош турских власти који гласи на његово име, као и уверења о својем ранијем службовању. Али, како се из ових уверења видело, да је име преправљено и ридрано, и како Вуксан није одмах могао то ничим објаснити, то га власт подвргне формалном испиту, на коме је, после дугог увијања, најзад, признао: да му је право име **Сима Ђосић**, да је родом из Сењског Моста у Босни, и што је најважније,

да је пасош, који притежава, купио у Сарајеву, а за 5 круна, од правога Вуксана Вукчевића, који се тамо бави надничењем. Да би, пак, уверења, која су гласила на његово име, довео у сагласност са купљеним пасошем, он их је поправљао од имена **Сима Ђосић** доста вешто преправио име **Вуксан Вукчевић**. Овом другом исказу Симином могла би се у неколико и поклонити вера, кад се из поменутих уверења неби видело, да је њихов прави сопственик био калфа бакалски, док Сима — Вуксан, по својем сопственом признању, није никад био ништа друго, до прост надничар.

Све изложено, као и опште држање ове индивидуе, побуђује сумњу, да је она доста сумњива личност, па с тога упр. града Београда позива све полицijske власти, као и приватна лица, да јој у најкраћем року доставе све што би о њој знали. Сима има 23 године, стаса је средњег, косе затворено плаве, чела малог и вертикалног, очију кестењаво отворених, носа доста великог, бркова малих, плавих, по лицу и носу роав је; говори добро српски и немачки а разуме и мађарски. Акт упр. гр. Београда Бр. 16215.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Експедицију овога броја исправили смо према последњим указима полицijsким. Премештеним чиновницима послали смо у нова места одређења, а отпуштеним и пензионисаним, који још нису платили обуставили смо. Ако би који од ових хтео и на даље наш лист да држи молимо га да нам нарочито о томе јави.